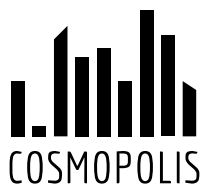

Bestsellerová série ze Skotska
s detektivem Duncanem McAdamem

J. M.
DALGLIESH

MRTVÁ
ZE ZÁTOKY
TALISKER

COSMOPOLIS

**J. M.
DALGLIESH**

**MRTVÁ
ZE ZÁTOKY
TALISKER**

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © JM Dalglish, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Hamilton Press

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jiří Kobělka, 2026

Cover photo © Richard Sevcik / Shutterstock

ISBN 978-80-271-5456-2

PROLOG

Hlasy jsou tlumené. Oba se snaží, aby je nebylo moc slyšet. Je to kvůli mně? Nejspíš ano. Máma mi přišla trochu divná, když mě odpoledne vyzvedávala ze školy. Ptala se mě, jaký jsem měla den, chovala se víceméně stejně jako vždycky, ale něco s ní dneska bylo jinak. Byla tišší. Celkově je poslední dobou nějaká ztichlá.

Pootevřu dveře, abych nahlédla do obývacího pokoje. Tenký proužek světla, který se objevil mezi dveřmi a zárubní, mě na chvíli oslní. V krbu hoří oheň. Nevidím ho, ale cítím hořící rašelínové brikety a bytostně vnímám, jak z místnosti sálá teplo a mísí se s chladnějším vzduchem v chodbě, kde sedím. Je tu průvan a mně už teď křehnou prsty na nohou. Měla jsem si sem přinést deku nebo přikrývku, jenže to by poznali, že tu jsem. Ale pantofle jsem si vzít mohla. Táta bude našťvaný, jestli zjistí, že je tady poslouchám. Zítra je škola, takže v tuhle hodinu už bych měla být dávno v posteli.

„Takhle to dál nejde!“ říká máma a já slyším v jejím hlase napětí. Není to jen poznámka prohozená na půl úst; ona to opravdu myslí vážně. „Dneska nám poslali další dopis.“

„Z banky?“

Máma vypadá unaveně. Totiž, ona vypadá unaveně pořád, ale teď je to něco víc než jen obvyklá únava z běžného dne...

Jako by byla vyhaslá, vyčerpaná životem. Pokud jde o tátu, ten je pořád stejný. Ani v nejuvolněnějších situacích toho moc nena-mluví. Babička říkala, že byl vždycky takový. Jaký výraz to pro něj použila? „Odtazitý.“ Jo, to je ono.

„Opoždujeme se pořád víc...“

„Já vím.“

Teď už má napětí v hlase i on. Což nikdy nekončí dobře.

„S hypotékou i s...“

„Sakra, já vím, ženská! A co mám jako podle tebe dělat?“

„Zaplatit jim!“

Táta je rozhořčený. Vstává... a rázuje po místnosti.

„Jak jim můžu zaplatit, když nemáme peníze?“

Máma má teď slzy na krajíčku. Poznám to. Někdy pláče, když je táta na lodi, ale vždycky to dělá večer a jen ve chvílích, kdy si myslí, že spím. Jenže já to občas jen hraju.

„A nemůžeme... zkusit něco jiného?“

„Co jiného?“

Máma vrtí hlavou. Chytá se stébla.

„Já nevím... Třeba nějakou modernizaci ...“

„Modernizaci?“ reaguje táta s posměšným uchechtnutím.
„A z čeho?“

Začíná mít vztek – nebo přinejmenším svou verzi vzteku. Ad-resuje mámě pohled, který používá ve chvílích, kdy se cítí ne-příjemně a chce mít v rozhovoru navrch. Má strach. Ten u něj obvykle nevidám, ale je zcela zřetelný, i když se ho táta snaží nedat najevo.

„Vždyť nedáme dohromady dost peněz ani na pokrytí nákla-dů. Sama víš, že už jsem musel propustit Connora.“

„Já vím..., ale něco udělat musíš!“

„Vždycky připluje velká loď a vyloví všechno, co je v dohledu.“

Musíme lovit v pořád hlubších vodách. Je to nebezpečný, a navíc trávíme na moři víc...”

„To já všechno vím, ale...”

„Žádný ale! Ty to ani po takový době nechápeš, co? Stavys jsou zplundrovaný. Za stejným úlovkem se nás honí strašně moc. Něco se musí stát. Všichni musíme trochu slevit z nároků.”

„A jak užíviš rodinu, jestli na to přistoupíš? Tvou prioritou jsme my – nebo bysme měly být –, a ne nějaký pitomý severní Atlantik.”

„Já si svoji odpovědnost uvědomuju.”

Táta se dívá přímo na mě. Přísahala bych, že mě ve štěrbině ve dveřích vidí. Tajím dech. Jestli se jen pohnu, stoprocentně si mě už všimne.

„Poměry se musí změnit. U všech, nejen u nás,” konstatuje tiše.

„Myslíš, že ostatní se s menším dílem smíří? Nebud' tak naivní!”

„Náš obor se mění, ať se nám to líbí, nebo ne. Nemůžu tomu zabránit, i kdybych nastokrát chtěl.”

„Jenže ty nechceš, vid'?”

„Co nechci?”

„Bránit tomu. Myslíš si, že přišel čas, aby se lidi od moře od-poutali, že jo?”

Táta se na ni upřeně dívá. Nechce to vyslovit nahlas – předpokládám, že se bojí její reakce –, ale ona stejně pozná, co se mu honí hlavou. Koneckonců už dlouho prakticky o ničem jiném nemluví.

„Jo. Je čas na změnu. Ať chceme, nebo ne.”

„A... co teda budeme dělat?”

Frustraci slýchám poslední dobou v jejím hlase často, stejně jako napětí a zlost, jenže teď se v jejím tónu ozývá i strach. Což platí pro oba.

„Spousta kluků... mluví o tom, že půjdou na pevninu do doků. V přístavišti na Clyde se dá pořád sehnat slušná práce.“

„Myslíš do loděnic?“

„Jo.“

„Co ty víš o stavbě lodí?“

„Celej dospělej život jsem strávil na moři...“

„Jenže to jsi lodě používal, ne stavěl.“

Máma opět dává najevo zlost. Otec ovšem ne. Jak se to vlastně tváří? Takový výraz jsem u táty ještě neviděla. Vypadá jako kluci ze školy, když o vikendu dostali čtvrtý gól: smířili se s tím, že dneska to prostě nebude jejich zápas. Odevzdanost, to je ten výraz. Táta teď odvrací pohled ode mě i od mámy a dívá se do tmy. Ve dne je od nás vidět přes Loch a'Ghlinne až na ostrovy Rùm a Canna, ale teď je za oknem jen temnota umocněná prudkým deštěm bubnujícím do skla. Matka příroda jako by chtěla vystihnout náladu mých rodičů.

„Nevím, co jinýho bych měl dělat. Fakt nevím.“

„A co my? Čekáš snad, že si nás s sebou vezmeš do Glasgowa?“

„Bude to tam bezvadný.“

„Pro tebe možná. Ale co...“

„Povídám..., že to bude bezvadný. Malá si zvykne.“

„Nikdy nepoznala nic jiného než ostrov. Chtít po ní v tomhle věku něco takového je...“

„No jasně. Hele, někdy si kladu otázku, jestli bysme na tom všichni nebyli líp, kdybych tu vůbec nebyl!“

„Tohle neříkej...“

Už jsem toho slyšela dost. Nechci opustit svoje kamarádky, svůj domov. Dokonce nechci ani opustit školu, přestože ji nesnáším. Z obýváku se ozývají zvuky zrychleného pohybu. Nejspíš

mě slyšeli, a tak spěchám zpátky nahoru, přičemž se s dovedností a elegancí profesionální skotské tanečnice vyhýbám vrzajícím parketám. Vrátním se do postele a vklouznu pod příkrývku dřív, než se pod schodištěm stačí ozvat první krok.

Po chvíli se dveře pootevírají, ale to už ležím čelem ke zdi a dávám si záležet na pomalém a pravidelném dýchání. Je to máma. Poznám to. Šíří kolem sebe cosi uklidňujícího a já to dokážu vycítit i potmě. Navíc mě vždycky chodí kontrolovat ona. Dveře se zavírají a já jsem zase sama. Po chvíli se dostavuje pocit, který jsem už dlouho nepoznala.

I já teď cítím strach.

KAPITOLA 1

Ve chvíli, kdy zaparkoval auto, se už prostranství před společenským domem rychle plnilo. Když mu sestra Roslyn poprvé navrhla, aby se s nimi zúčastnil Burnsova večera ve Staffinu, Duncan trochu váhal. S blížícím se datem akce však zjišťoval, že se na tradiční nostalgický večer zasvěcený skotskému národnímu básníkovi docela těší.

Nalevo od hlavního vchodu stál osamělý dudák ve slavnostním úboru a vítal příchozí hosty místními melodiemi. Duncan si vybavil, že to, co má dudák na sobě, je tradiční kroj sedmdesátého sedmého pěšího pluku známého pod názvem *Montgomery Highlanders* – tento pluk založilo v polovině osmnáctého století několik tradičních klanů ze Skotské vysočiny a do konce století v něm sloužili i členové klanu *MacDonaldových*, kteří na zdejších ostrovech vládli.

Burnsův večer ve Staffinu si v okolí získal takovou pověst, že účast na něm vyžadovala pozvánku, přičemž aby ji člověk získal, musel znát někoho, kdo mu ji dá. Roslyn mezi tyto lidi patřila a i díky ní slavily tyto akce každoročně obrovský úspěch.

Duncan kývl na dudáka, prošel kolem něj do budovy a zjistil, že sál už je plný lidí, kteří si živě povídali a navzájem se zdravili, přestože akce ještě pořádně nezačala. Jakýsi družný mladík držel nad hlavou lahev skotské a nabízel hlt každému, kdo se

ocitl v okruhu jednoho metru od něj. Přes sál se táhly čtyři řady stolů, za které se podle Duncanova hrubého odhadu mohlo posadit několik set hostů. Jeden stůl se jako obvykle nacházel na pódiu na protějším konci sálu a byl vyhrazený pro místní hodnostáře a členy výboru.

Duncan dorazil o něco později, než plánoval, takže většina hostů už byla v sále a mnozí z nich si právě sedali na místa. Duncan se přistihl, že mezi hosty hledá Becky Mcinnesovou a její rodinu, především syna Calluma. Už několik měsíců se totiž zabíral otázkou, jak by měl naložit s informací, kterou mu Becky sdělila, a jestli by měl v této věci vůbec něco podnikat.

Z ostrova Skye odešel už jako teenager, a když se sem po letech vrátil, dozvěděl se, že Callum Mcinnes je ve skutečnosti jeho syn – do té doby před ním Becky tuto informaci tajila. A tak teď Duncan hledal mezi hosty svého patnáctiletého syna... nebo už mu je šestnáct? Napadlo ho, že ani neví, kdy jeho syn slaví narozeniny. A pokud šlo o Calluma, ten dosud nevěděl, že jeho biologickým otcem je někdo jiný. Stále žil v přesvědčení, že jeho otcem je Davey Mcinnes – despotický muž, který ho vychovával.

Během vánočních svátků se Duncan Becky a její rodině v podstatě vyhýbal, protože chtěl dát všem včetně sebe prostor k nadechnutí. Přitom se ale mnohokrát přistihl, že ho na Callumovi zajímá spousta věcí. Jaký je, jaké má zájmy a jestlipak má podobné vlastnosti jako Duncan, přestože ten v jeho životě nikdy nefiguroval. Duncan rozhodně doufal, že chlapec je cílevědomější než on a že si s ním díky tomu nebude život tolik pohrávat.

„Duncane!“

Otočil se a viděl, že k němu kráčí Roslyn. Byla tak vystrojená, že ji málem nepoznal. Provdala se do croftařské rodiny, takže ji člověk spíš zastihl, jak se lopotí na pozemku, než na podobných akcích. Roztáhla ruce a objala ho. „Tak ty jsi přijel!“

Duncan ji od sebe odtáhl, aby se jí mohl podívat do očí, a začulil se. „Samozřejmě že jsem přijel. Myslíš, že bych si nechal ujít něco takového?“ Prohlédl si ji od hlavy k patě. „Moc vám to sluší, paní Macdougellová.“

Roslyn odbyla jeho lichotku mávnutím ruky, ale pod make-upem zčervenala, což u Duncana vyvolalo úsměv. Chválu snášela stejně špatně jako on, ačkoliv Duncan poslední dobou mnoho chvály nesklízel. Podíval se za ni na shromážděné hosty, z nichž většina už seděla na svých místech. Becky však stále nikde neviděl. Dnes se totiž netěšil jen na Calluma, ale i na ni.

„Není tady, Duncane.“

„Kdo?“ zeptal se Duncan nevinně a zvedl na sestru obočí, ta se ale jen usmála a zavrtěla hlavou.

„Kdo asi? Vy se vážně chováte jako dvanáctileté děti.“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš,“ nedal se Duncan, ale řekl to dost nepřesvědčivě, a navíc se taky usmál.

„Pojď, radši se už posadíme,“ vyzvala ho Roslyn a ukázala na dudáka, který vstoupil dovnitř a zaujal své místo v zadní části sálu. „Každou chvíli budeme začínat, jinak nám oschne jídlo.“

„Kde vlastně sedíme?“ zeptal se Duncan.

„Kde myslíš, hlupáčku?“

Duncan opravdu netušil, a tak pustil sestru před sebe a společně se začali proplétat davem. Rozlehlý sál byl tak zaplněný, že jakmile se hosté posadili, nedalo se mezi jejich řadami prakticky projít – mnozí z nich se totiž zakláněli a rozmlouvali s přáteli, které měli za sebou. V sále to hučelo jako v úlu.

Když Duncan ke svému překvapení zjistil, že Roslyn stoupá po schodech na pódium, zaváhal. Jeho sestra zřejmě vycítila, že za ní nejde, protože se otočila a vyběhla ho, ať se k ní připojí. Duncan zdráhavě vyšel nahoru, postavil se vedle ní a prohlédl si sál.

„Tady bych být neměl.“

„Nesmysl. Jsi moje rodina, a jestli může mít příbuzné u stolu Ronnie, tak já je můžu mít taky.“

Duncan si všiml, že Roslynin manžel Ronnie už sedí u stolu a je zabraný do rozhovoru s tmavovlasou ženou. Duncan se s ní docela dlouho neviděl, ale když se k ní přiblížil, tmavovláska přerušila rozhovor s bratrem, vstala od stolu, přešla přes jeviště a vřele Duncana objala.

„Duncane!“ řekla s širokým úsměvem.

Ten její objetí opětoval a rovněž se na ni usmál. „Jak se máš, Mo Macdougallová?“

„Když tě vidím, tak mnohem líp, Duncane. A jmenuju se Batesová.“

„Aha, ty ses vdala... No samozřejmě. Mělo mi být jasné, že ženská jako ty dlouho sama nebude.“

„Někdo, kdo tě nezná, by si to mohl vyložit jako narážku na moji morálku, Duncane McAdame! Je fajn být zase zpátky?“

Duncan znal sestřinu švagrovou dost dobře na to, aby věděl, že by jeho lež prohlédla, a tak odpověděl podle pravdy: „Je to příjemné, to jistě..., ale už jsem tady zažil pár velkých překvapení.“

„Bez nich by byl život jednotvárný, Dunku! Už se těším, až si o nich poslechnu.“

„Věř mi, že některé věci bys snad ani vědět nechtěla.“

Duncan si koutkem oka všiml, že Ronnie na něj civí s kamenným výrazem, který nasazoval vždy, když spolu oni dva

navázali oční kontakt. Duncan mu zřejmě musel v předchozím životě ublížit, poněvadž po jeho návratu se k němu Ronnie choval chladně a on pořád dost dobře nechápal proč.

„Koukám, že s Ronniem pořád skvěle vycházíte,“ prohodila Mo, když si všimla, jak po sobě oba muži úkosem pokukují.

„Líp než kdy dřív,“ přisvědčil Duncan. „Ty bys s ním asi nemohla promluvit, vid’?“

„A co přesně bych mu měla říct?“

„Já nevím... Třeba ho požádat, ať není takovej kretén?“

„Tím bych přece úplně popřela jeho podstatu, není-liž pravda?“ opáčila Mo pohotově. „Strom zůstane stromem, i když ho zbavíš listí.“

„To jo, ale strom se dá i pokácet, ne?“

Mo rozpustile naznačila, že mu chce dát facku, a on se rychle zaklonil, aby se jí vyhnul. Usmál se.

„Tak co vy dva?“ oslovila je Roslyn, přispěchala k nim a ukázala na muže, který stál u pultíku na opačné straně pódia. Duncan v něm poznal Donalda MacArthura, předsedu místního výboru a moderátora dnešního večera. Duncan a Mo se rychle vrátili ke stolu a posadili se, přičemž už byli prakticky poslední. MacArthur začal předčítat *Selkirskou modlitbu*, přičemž se přidržel starší verze pronášené skotským dialektem Lallans a opominul klasickou verzi v angličtině, kterou kdysi před hrabětem ze Selkirku recitoval sám Robert Burns.

*„Jeden neví, sníst-li maso, či špek,
druhého trápí prázdný žaludek.
My máme stoly plné lahůdek,
projevme za ně Pánubohu vděk!“*

Po skončení modlitby začal hrát dudák tradiční verzi Burnsovy písně *A Man's a Man, For A That*. Současně vyšla z kuchyně skupinka lidí se stříbrným podnosem, na kterém ležel obrovský kus tradičního pokrmu haggis. Seřadili se a za doprovodu dud se začali pomalu přesouvat do přední části sálu.

Hosté byli touto podívanou uchvázeni a také Duncan pocítil při sledování blížící se skupiny záchvěv hrdosti a pocitu souznělosti. Muž nesoucí haggis položil podnos doprostřed stolu, sotva tři metry od Duncana. Donald MacArthur přistoupil ke stolu, obrátil se čelem k hostům, teatrálně zvedl do vzduchu velkou skotskou dýku a připravil se pronést *Ódu na haggis* coby další bod tradiční oslavy.

Hosté k němu upřeli nedočkavé pohledy a Donald začal.

„Tvá oblá tvář je čarovná. / je tváří vůdce, chuti tvé / se maso, drůbky nerovná / a co jich jest!“

Duncanovi začal zvonit telefon. Všechny pohledy se k němu obrátily a on si začal horlivě prohledávat kapsy, aby přístroj co nejrychleji umlčel. Podařilo se mu to až po několika neúspěšných pokusech. Cítil, jak se mu do tváří hrne krev, a koutkem oka zachytil Roslynin ostrý pohled. Omluvně pokrčil rameny. Donald MacArthur pokračoval ve slavnostní řeči, ale bylo znát, že ho nemístné vyrušení malinko vyvedlo z tempa. Také Mo se na Duncana dívala a zjevně měla co dělat, aby nad Duncanovými rozpaky nevyprskla smíchy. Naopak jejímu bratrovi to nijak zábavné nepřišlo – Ronnie probodával Duncana pohledem.

Mobil už sice nevyzváněl, ale dál Duncanovi vibroval v ruce. Duncan co nejopatrněji vstal od stolu a maximálně se přitom snažil, aby na sebe nepoutal další pozornost. To se mu však ani

* Překlad Stanislav Kostih, <https://www.skotskysvet.cz/skotsky-blog/skotsky-bard-robert-burns-a-jeho-oda-na-haggis>

trochu nedařilo, poněvadž nohy jeho židle na dřevěném pódiu pronikavě zavržaly. Několik lidí v publiku na něj začalo pohoršeně mlaskat a několik dalších si významně povzdechlo. Když si Duncan uvědomil, že veškeré naděje na důstojný odchod jsou tytam, co nejrychleji se přesunul na okraj pódia, sešel ze schodů a vyrazil k nejbližšímu východu, kde zjistil, že je zamčeno. Musel tedy obejít prakticky celý sál, přičemž celou dobu vnímal nelibé pohledy.

Jakmile se konečně ocitl venku, ucítil na těle chladný vítr od vody. Přitáhl si sako pevněji k tělu a navolil číslo zmeškaného hovoru.

„Pane, tady je Angus...“

„Ano, to mi došlo, když se mi tvoje jméno objevilo na displeji, mladý muži.“

„Omlouvám se, že vás obtěžuju, pane,“ řekl Angus. „A doufám, že vás někde neruším.“

Duncan se ohlédl k sálu, kde se právě publikum rozesmálo a začalo bouřlivě tleskat. MacArthur zřejmě završil svou řeč. Duncan si představil, jak čepel jeho slavnostní dýky zajíždí do haggisu.

„Ne, to je v pořádku, Angusi. Já... o nic v podstatě nešlo. Co se děje?“

Angus jako by právě opustil místnost, protože se k jeho hlasu náhle přidala ozvěna. Kromě toho začal mluvit tlumeněji než předtím.

„Mám tady pohřešované dítě, pane. Momentálně jsem v domě jeho rodičů a začíná se to malinko vymykat z ruky.“

„Kolik je tomu... chlapci nebo děvčeti?“

„Patnáct, pane. Prý v obvyklou dobu odešel z domu na autobus do města, ale nevrátil se, kdy měl.“

„Nebyl by to první teenager, který se po škole zapomněl s kámoši. Má holku?“

„Ne ne, tohle rodiče taky napadlo, takže všechny jeho kamarády obvolali. Nikdo ho celý den neviděl. Rodiče pak zavolali jedné své známé, která na té střední škole pracuje, a zjistili, že ten kluk ráno vůbec nedorazil do školy. Nikdo z jeho kamarádů ho taky neviděl“

Duncan se zhluboka nadechl. Nevidět někoho a nepřiznat, že jsem ho viděl, to byly občas dvě různé věci.

„Dobře, a kde jsi ty?“

„V Bracadale,“ odpověděl Angus. „Teda spíš mezi Bracadale a Coillore.“

Osada Bracadale se rozprostírala na západním pobřeží ostrova podél zátoky Loch Beag, která ústila do mnohem větší Loch Harport. Cesta autem by trvala dobrou hodinu.

„Napiš mi do zprávy adresu a já tam zajedu.“

„Dobře, to by bylo skvělé. Omlouvám se, že vás s tím obtěžuju, pane, ale...“

„Neobtěžuješ mě, Angusi. Budu tam zhruba za hodinu. Zatím si pořádně promluv s oběma rodiči: sepište seznam jeho kamarádů, seznam míst, kde se rád zdržuje, seznam aktivit, kterým se v poslední době věnoval... A tak dál.“

„Dobře, zařídím to.“

„Při troše štěstí tam ten kluk dorazí dřív než já.“

„Jo, to doufejme.“

Duncan zavěsil a odložil telefon. V tu chvíli se otevřely dveře a ze sálu vyšla Roslyn. Ve tváři měla výraz, který připomínal oblohu před bouřkou.

„Ty vážně nedokážeš normálně přijít a chovat se uctivě jako ostatní lidi, že ne?“

Duncan nafoukl tváře. „To není tak jednoduché, sestřičko. Co mám dělat, když mi volají z práce?“

„Tak například si ten zatracený telefon předem ztlumit.“

„Jo, to jsem asi měl,“ připustil rozpačitě Duncan. „Omlouvám se. Špatné načasování, vid’?“

„Jo, horší okamžik sis vybrat nemohl,“ přisvědčila Roslyn a její výraz malinko změkkl. „Takže musíš odjet?“

„Jo, promiň. Máme pohřešované dítě.“

„To snad ne!“

„No..., nejspíš to nic není. Předpokládám, že šel jen někam ke kamarádovi, ale jeho rodiče jsou vyděšení. Určitě z toho nic nebude.“

Roslyn vážně pokývala hlavou. Duncan se otočil a chystal se odejít. Čekal, že jeho sestra se teď vrátí dovnitř, jenže ona zůstala stát před vchodem a tvářila se úzkostně.

„Stalo se něco?“ zeptal se jí Duncan.

„Ne... Totiž..., jo.“

Duncan tázavě zvedl jedno obočí. „A co se stalo?“ dotázal se s úsměvem.

„Já jen... Hele, mně do toho nic není, ale ty a Becky...“

„Jo, to máš pravdu. Nic ti do toho není,“ prohlásil Duncan pevně.

„Já vím! Ale... vy jste se spolu nepohodli a...“

„Vážně?“

Roslyn se na něj přísně zadívala a on se rozhodl přiznat barvu. „Jo, trochu jsme se nepohodli. Ale to se vyřeší.“

„Nemohla jsem si nevšimnout, jak to mezi tebou a Daveym skřípe...“

„Jo, jasně, Davey a já jsme...“

„Nejde náhodou o malého Calluma?“

Duncan nedokázal zamaskovat překvapení. „Ehm, co víš o Callumovi?“

Teď naopak znervózněla Roslyn. „Já... nic. Zapomeň, že jsem se o něčem zmiňovala.“

„Ne, řekni mi to. Jak jsi to celé myslela?“

Roslyn pokrčila rameny a jako by získala novou sebejistotu. „Vím, že mají doma problémy... Myslím Becky a Davey. A na Calluma to někdy doléhá z obou stran. To je celé.“ Dveře sálu se otevřely, jakási žena z nich vystrčila hlavu, a když viděla, že jsou Duncan s Roslyn zabraní do hovoru, viditelně zčervenala.

„Čekají na tebe, Roslyn.“

„Hned jsem tam,“ odpověděla Ros. Žena pokývala hlavou a vrátila se dovnitř. Roslyn se naposledy otočila k Duncanovi a vzala ho za ruku. „Ty dokážeš odpouštět, Duncane.“

„Díky.“

„Jako člověk jsi dozrál, to já poznám. Ale jinak jsi pořád stejný mizera.“

„Ještě jednou... dík,“ reagoval Duncan a oba se usmáli. „Ale teď už fakt musím jet.“

„Napíšeš mi pak?“ zeptala se Roslyn. „Abych věděla, že je všechno v pořádku?“

„Napíšu.“

Sestra se k němu naklonila, políbila ho na tvář a jemně mu stiskla ruku. Po chvíli ji pustila a vyrazila zpátky do sálu, přičemž se ještě stačila ohlédnout a křiknout na Duncana, který už mířil ke svému autu: „Hlavně nečekej, že tě příští rok na Burnsův večer někdo pozve!“

Duncan se zasmál a neřekl nic.

„No jo, teď se směješ, ale jestli nepošlou pozvánku ani mně, tak si to odskáčeš, Duncane, na to vem jed. Budu tě strašit ve snech.“

„Rok je na tomhle ostrově dlouhá doba, Ros,“ ujistil ji Duncan a mrkl na ni. „Nemusíš mít strach.“

„Ale taky tady máme dobrou paměť.“

„Jo, to je fakt.“

KAPITOLA 2

Duncan jel zpět do Portree, pak odbočil na západ a přes osadu Glengrasco dojel až ke břehu zátoky Loch Beag na západním pobřeží ostrova. Když se na křižovatce se silnicí A863 na chvíli zastavil, všiml si, že v zátoce kotví řada malých plachetnic, které se jemně pohupují na stoupající hladině. Ačkoliv byla zima, dnes večer foukal jen jemný vánek a hustá mračna nabízela vítanou ochranu před nočními mrazy, které zde v tuto roční dobu obvykle panovaly.

Duncan odbočil doleva na hlavní pobřežní silnici, která kopírovala tvar zátoky, a když přešel přes hráz, znovu se dal doleva, zatímco silnice pokračovala podél zátoky Loch Harport na jihovýchod až k poloostrovu Minginish. Po chvíli uviděl na vedlejší cestě Angusovo auto – parkovalo před jednopodlažním domem s bílou fasádou, který stál na vyvýšenině s výhledem na Loch Beag.

Duncan vystoupil z auta, zachumlal se do kabátu, vyrazil k hlavním dveřím domu a stiskl zvonek. Měl radost, že dnes nefouká, ale večerní lednový vzduch mu i tak pronikal pod kůži. Ani nemusel poslouchat předpověď počasí, aby věděl, že brzy začne sněžit.

Dveře mu otevřel Angus a zdálo se, že se mu ulevilo, když před sebou uviděl Duncana.

„Á, to jste vy...“ řekl a pak rychle dodal: „... pane.“

„A koho jsi čekal?“

„No, doufal jsem, že to bude malý Finn,“ odpověděl Angus omluvně. Pokrčil rameny. „Že si... třeba zapomněl klíče nebo tak něco.“

„Chápu tedy správně, že se pořád neozval?“ zeptal se Duncan. Angus zavrtěl hlavou a odstoupil od dveří, aby mohl Duncan vejít dovnitř. Chodba byla úzká a Angusovi se sotva podařilo zavřít dveře, když se z obývacího pokoje vynořila žena. Byla viditelně neklidná, měla popelavý obličej a nepřítomně si mnula ruce.

„To je paní MacGregorová,“ představil ji Angus. „Finnova matka.“

Duncan se na Anguse zadíval. Druhá věta byla zcela nadbytečná, ale Duncan neřekl nic a jen se na ženu usmál.

„Máte nějaké zprávy?“ zeptala se MacGregorová nervózně.

„Ne, nemám,“ utišil Duncan hned v zárodku veškeré její naděje. „Jsem detektiv-inspektor McAdam... Duncan... Přijel jsem, abych pomohl s pátráním po vašem synovi.“

Za paní MacGregorovou se objevila mužská postava. Duncan předpokládal, že je to Finnův otec.

„Pan MacGregor?“ dotázal se.

„Jo, jsem Anthony MacGregor,“ odpověděl muž a změřil si Duncana přísným pohledem.

„Těší mě, že vás poznávám, i když ne za těchto okolností.“

„No jo..., pojdte dál,“ řekl Anthony a nasměroval manželku zpátky do obývacího pokoje. Duncan s Angusem zamířili za nimi. „Ty se posad' sem, lásko,“ řekl Anthony a pomohl manželce na gauč. Když venku nefoukal vítr a uvnitř nehrála televize, panovalo v domě téměř mrtvolné ticho, jehož tíživost ještě umocňovalo tikání hodin na protější stěně.

„Takže... můžete mi říct, kdy jste svého syna viděli naposledy?“ dotázal se Duncan. Klidně si mohl vzít Anguse stranou a získat tyto informace od něj, ale oba rodiče byli viditelně nervózní a jakákoliv fyzická či duševní činnost mohla jejich obavy alespoň trochu zplášit.

„Ty ses s ním viděla dneska ráno, viď, Marsali?“ zeptal se Anthony a zadíval se na svou ženu, která pokývala hlavou.

„Ano... Finn odešel do školy... jako obvykle.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se Duncan.

„Něco po sedmé. Musí jít kus cesty pěšky na školní autobus a do Portree to pak taky chvílku trvá.“

„Takže měl školní uniformu a brašnu?“

„Ano,“ řekla Marsali a rázně pokývala hlavou. „Dala jsem mu pár liber, aby si koupil něco k obědu, protože jsem dneska ráno neměla čas udělat mu sendviče...“

„Jasně, protože jsi zůstala v posteli moc dlouho,“ poznamenal Anthony. Marsali ho zpražila pohledem, ale on se tvářil, že to nevidí.

„Já... poslední dobou špatně spím a ráno pak mám obvykle strašnou honičku.“

Anthony se ušklíbl, ale žádnou další poznámku nepřihodil.

„To je v pořádku, paní MacGregorová. Tohle jistě všichni dokážeme pochopit.“

Angus zběsile pokýval hlavou. Duncan si všiml, že Anthony se ve tváři mihl nesouhlasný výraz. Nahlas ovšem nic neřekl a místo toho vysvětlil: „Už jsme mluvili se všemi jeho kamarády ze školy, ale nikdo ho neviděl.“

„Napadlo mě, jestli se třeba nedal s některým z nich dohromady a nešel s ním po škole do kroužku nebo něco takového.“

„On nemá o žádné kroužky zájem... Sport nemá rád vůbec a krom toho...“

„To je snad jedno, ne?“ skočila mu do řeči Marsali. „Prostě tu není, a všechno ostatní je vedlejší!“ Anthony se zadíval jinam. Oba byli viditelně podráždění, což naznačovalo, že Finn nepatří k chlapcům, kteří by měli ve zvyku zdržovat se někde bez ohlášení.

„Předpokládám správně, že se zástupci školy jste se už taky spojili?“ dotázal se Duncan.

„Ano,“ odvětil Anthony. „Mluvili jsme s Ronou a ta říkala, že Finn se dneska ráno vůbec ve škole neobjevil.“

„Kdo je Rona?“

„Jeho třídní učitelka,“ odpověděla Marsali a pokývala na Duncana hlavou. „Známe se už dlouho. Chodily jsme spolu do školy.“

„A žádný z jeho kamarádů ho taky neviděl?“ ujistil se Duncan. „Ani v autobuse?“

Oba rodiče zavrtěli hlavami. Duncan se obrátil k Angusovi. „Zjistíme, kdo dnešní školní autobus řídil, abychom měli jistotu, jestli v něm Finn seděl, nebo ne.“

„Proč by jeho kámoši lhali?“ zeptal se Anthony zamračeně.

Duncan procedil vzduch skrz zuby. „Děti... nemluví vždycky pravdu. Zvlášť pokud je jejich kamarád požádá, aby se o něm nezmiňovali.“

„Proč by to Finn dělal?“ nechápala Marsali.

„My nevíme, jestli to opravdu udělal,“ vysvětlil jí Duncan. „Ale pro jistotu chceme vyloučit všechny eventuality.“

„Nejspíš to byl malej Raymond,“ prohlásil Anthony. Duncan se na něj tázavě zadíval. „Myslím ten řidič autobusu. Vždycky je vozí malej Raymond.“

„On je tak mladý?“ dotázal se Angus.

Anthony zavrtěl hlavou. „To ne... Ale moc nevyrostl. Proto se mu říká ‚malej‘. Přivydělává si jako autobusák, než to doklepe do důchodu. Mladí mu říkají ‚Raymondo‘, protože má vždycky rozepnutou košili a zlatý řetízek s medailonkem, jako by se psal rok 1986 a on byl někde v Miami. Určitě ten autobus řídil on.“

„A Raymond vašeho syna zná?“

„No jasně... Bezpochyby,“ odpověděl Anthony.

„Dobře. Požádal jsem tady detektiva Rosse, aby shromáždil nějaké informace týkající se Finnových kamarádů a zájmů...“

„Jasně. Moc dlouho nám to netrvalo,“ poznamenal Anthony. „On moc zájmů nemá... a kamarádů má taky jenom pár.“

„Chodí s někým?“ zeptal se Duncan.

„Nee... O holky nemá zájem.“

Marsali svého chotě zpražila pohledem. Anthony pokrčil rameny.

„No co? Klidně si po mně loupej očima, ale tak to prostě je. Holky ho nezajímaj.“

„Řekl jste, že má pár kamarádů,“ pokračoval Duncan. „Koho konkrétně?“

Odpovědi se ujala Marsali: „Kamarádí se s Cammym a s Callumem.“

„Jo, hlavně s mladým Mcinnesem,“ přizvukoval Anthony. „Ti dva jsou spolu jedna ruka.“

„Jistě,“ řekl Duncan, který při zmínce Callumova jména pocítil jemné svírání na prsou. „A Cammy?“

„To je Cameron McGinn,“ odvětila Marsali.

„Dougalův kluk,“ dodal Anthony.

„Z Drynochu?“ zeptal se Duncan.

„Jo, vy je znáte?“

Duncan zavrtěl hlavou. „Vlastně ani ne, ale to jméno znám. Dougal je místní realitní makléř, že?“

„Jo... A jestli si přes něj něco koupíte, tak se připravte na to, že vám barák za pár měsíců spadne. Ostrovní kovboj. Přísahám, že nebejt lidí, kteří sem proudí z pevniny, tak ten chlap do měsíce zkrachuje.“

Marsali zavrtěla hlavou. Duncan se usmál na půl úst.

„Díky za tip.“ Rychle se rozhlédl po pokoji a všiml si zarámované fotografie, která visela na čestném místě nad krbovou římsou. Byla to rodinná fotka, která zachycovala mladého chlapce, nad nímž stála Marsali s rukama volně položenýma na jeho ramenou. Na snímku nechyběl ani Anthony, ale ten nejspíše postával stranou a tvářil se poněkud zvláště. Možná patřil k lidem, kteří se neradi fotí. Duncan věděl, že takových lidí je poměrně dost.

„To bylo před třemi lety,“ vysvětlila Marsali, když si všimla, kam se detektiv dívá. „Na pláži Sgarasta Mhòr.“

„Na Harrisu?“ zeptal se Duncan a Marsali přikývla. Tato pláž na ostrově Lewis a Harris byla naprosto nedotčená a voda na fotografii měla průzračně tyrkysovou barvu. V pozadí se rozprostíral Atlantský oceán a na téměř jasné obloze se vznášelo jen pár bělostných obláčků; kdyby člověk vyplul tímto směrem, zakotvil by až v Grónsku. „Opravdu nádherné místo.“

Marsali se zdvořile usmála, ale vzpomínka na společný rodinný výlet zřejmě jen rozjitřila její bolest. Duncan změnil taktiku.

„Chtěl bych se vás zeptat ještě na pár věcí ohledně vašeho syna, ale než začneme, mohl bych vidět jeho pokoj?“

Anthony MacGregor vážně pokýval hlavou. Marsali vyrazila z obýváku a odvedla Duncana přes chodbu k zadní části domu.

Finnův pokoj se nacházel úplně na konci vpravo. Jeho matka otevřela dveře, ale pak zaváhala a do pokoje nevstoupila. Duncan ji jemně vzal za loket a ona k němu zvedla hlavu – měřila sotva sto šedesát centimetrů.

Duncan se na ni povzbudivě usmál. „Klidně si to tu prohlédnu sám, jestli je to pro vás psychicky náročné.“

Marsali se zatvářila zmateně a možná i trochu provinile, jako by se styděla, že se zdráhá do synova pokoje vstoupit. Duncan se v jejích pocitech nevyznal, ale jeho další úsměv ji dostatečně uklidnil. Přikývla, odstoupila od dveří a nechala Duncana vejít do pokoje samotného.

Přivřela za ním dveře a on měl pocit, že se jí příliš nechce vrátit se do obývacího pokoje k Angusovi s Anthonym. Nevěnoval tomu pozornost a zaměřil se na chlapcův pokoj. Ten ho příjemně překvapil. Když si vzpomněl, jak v tomto věku vypadal jeho pokoj, musel nad tímto kontrastem žasnout. Čekal, že se v pokoji budou válet hromádky špinavého nebo i čistého prádla a že celý koberec bude posetý nepostradatelnými propriety teenagerského života.

Skutečnost však byla úplně jiná. Všechno tu mělo svůj řád, veškeré oblečení bylo úhledně složené, na pracovním stole pod oknem ležela psací podložka a vedle ní notebook s externí klávesnicí a velkým externím monitorem. Vedle monitoru se nacházela další fotografie zachycující celou trojčlennou rodinu. Zdálo se, že tento snímek je novější než fotka vystavená v obýváku. Finn na něm vypadal starší a měl štíhlejší postavu a dospělejší rysy v obličejí. Nebyl však o mnoho vyšší než na fotografii pořízené před třemi lety, takže se otec nad ním a jeho matkou tyčil jako stožár. V patnácti letech to bylo trochu překvapivé, ale chlapec zřejmě zdědil geny spíš po matce než po Anthonym.

Pokud to Duncan mohl posoudit, vypadal Finn na snímku docela spokojeně. Falešný úsměv se dá sice nasadit kdykoliv, ale jeho autor obvykle působí koženě, a Duncan měl pocit, že tohle není ten případ.

Celkově místnost Duncanovi připomínala pokoj na středoškolském internátu během dne otevřených dveří, kdy si rodiče a potenciální budoucí žáci mohou prohlédnout veškeré prostory. Pokoje tou dobou vypadaly úplně jinak než za běžného provozu. Ani tato místnost nepůsobila příliš zabydleným dojmem a zdálo se, že s výjimkou plakátů na stěnách jí Finn MacGregor nevtiskl žádný osobní ráz.

Postel byla ustlaná a přikrývka složená u polštáře. Vojenský režim to sice nebyl, ale mladý chlapec se zjevně hodně snažil. Udržoval si v pokoji pořádek z vlastní vůle, nebo ho od něj vyžadovali rodiče? Na stěnách sice visely plakáty, jenže ty oproti očekávání nezachycovaly slavné fotbalisty nebo rockové kapely. Finn MacGregor se podle nich zajímal o přírodu a krajinu. Dva plakáty zřejmě pocházely z dnes již neexistujícího časopisu *National Geographic*, protože na nich byly patrné přehyby a dírky po sešití. Jeden z nich zachycoval delfíny skákavé, kteří byli ve vodách kolem ostrova Skye častými návštěvníky spolu s delfíny obecnými, sviňuchami a ojediněle i žralokem velikým.

Nad Finnovou postelí pak visela velká zarámovaná reprodukce zachycující místní krajinu. Duncan v ní snadno poznal jeden z ikonických výjevů ostrova Skye: zasněžené pohoří Cuillin při pohledu z Elgolu přes zátoku Scavaig. Zavrtěl hlavou. Odjakživa se cítil nesvůj, když musel prohledávat osobní věci jiných osob, a narušovat tak jejich soukromý prostor. Tím spíš to platilo u teenagerů, pro které byl vlastní pokoj často jediným bezpečným útočištěm.

Přesunul se k pracovnímu stolu, otevřel zásuvku a prohlédl si její obsah, který byl rovněž pečlivě uklizený.

„Ne, vážně..., co je tohle za kluka?“ řekl si tiše sám pro sebe. Otevřel druhou zásuvku a našel v ní kombinaci knih a časopisů, opět se zaměřením na přírodu, ale nic dalšího, co by stálo za pozornost. Třetí a poslední zásuvka pak obsahovala několik krabiček, jednu s pánskými toaletními potřebami a druhou s hodinkami značky Seiko. Duncan se pokusil zásuvku zavřít, jenže uvnitř jako by se cosi zaseklo. Dřepl si tedy a podíval se do zásuvky, aby viděl, co do ní vrátil špatně, takže zásuvka nejde zavřít nadoraz.

Po chvíli si uvědomil, že problém není v zásuvce. Rozsvítil na mobilu svítilnu a zadíval se do prostoru za zásuvkou, kde objevil zaklíněný předmět. Chvíli mu trvalo, než dokázal zaujmout takovou pozici, aby mohl vsunout obě ruce za zásuvku a předmět vytáhnout. Byla to hladká dárková krabice potažená kvalitně prošitou jehněčí kůží, která byla na omak velmi měkká.

„Vida, vida...“ utrousil Duncan a otevřel krabici, aby si prohlédl její obsah v sametové výstelce. Původně měla krabice obsahovat tradiční dýku sgian-dubh, která se kdysi používala na řadu činností od řezání lan a látek přes přípravu jídel až po sebeobranu. Dnes šlo spíše o symbolický nástroj, který se nosil jako součást tradičního úboru skotských horalů společně s kiltem, přičemž se většinou strkal do pravé či levé ponožky – podle toho, čemu dával nositel přednost. V místě, kde měla dýka spočívat, však Duncan našel něco jiného: malou průhlednou fialovou obálku s klopou zapnutou drukem. Položil celou krabici na krémový koberec, vytáhl mobilní telefon a pořídil několik fotografií. V tu chvíli se ozvalo jemné zaklepaní, dveře se otevřely a do pokoje vstoupil detektiv-konstábl Angus Ross.

„Našel jste něco zajímavého, pane?“

„Řekl bych, že ano, Angusi,“ odpověděl Duncan a ukázal na obálku. „Co si o tom myslíš?“

Angus k němu přistoupil a podíval se na obálku. „Páni... Kolik v ní je?“

Duncan se zahleděl na desetilibrové a dvacetilibrové bankovky, jimiž byla obálka napěchovaná. „Dvě stě..., možná tři sta liber. Ještě jsem to nepočítal.“

„Jak se místní kluk dostane k takovým penězům?“ podivil se Angus.

Duncan zavrtěl hlavou. „Nemám zdání. Ale podle toho, kde měl ty peníze zašité, si nepřeje, aby o nich někdo věděl.“

„Všechny bankovky vypadají nové.“

„To jo,“ přitakal Duncan, „jenže tyhle moderní bankovky z plastu vypadají jako nové pořád.“

„To je pravda. Takže když je máma omylem strčí s kalhotama do pračky, nezničí se jako dřív.“

„Skutečně?“ zeptal se Duncan a zvedl obočí. Angus zrudl. „Na tvém místě, mladý muži, bych tuhle informaci v sále detektivů moc hlasitě neroztruboval. Jinak tam budeš jen pro smích.“